

Sygn. akt V KO 68/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala

w sprawie **G.N.**

oskarżonego o czyn z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 września 2021 r.

wniosku Sądu Rejonowego w J.

z dnia 12 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K (...)

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w J., właściwy do rozpoznania sprawy zainicjowanej aktem oskarżenia wniesionym przeciwko G.N., któremu zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 212 § 2 k.k., postanowieniem z dnia 12 sierpnia 2021 r., sygn. akt II K (...), na podstawie art. 37 k.p.k., wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie tej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu.

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, że przyczyną wystąpienia ze wskazanym wyżej wnioskiem jest fakt, iż pokrzywdzoną w sprawie jest prokurator Prokuratury Rejonowej w J.. Powiązania osobiste oraz zawodowe między pokrzywdzoną a sędziami orzekającymi w Sądzie Rejonowym w J. mogłyby w odbiorze społecznym wpływać na swobodę orzekania przez sąd właściwy miejscowo. Podkreślono ponadto, że sędzia referent w przedmiotowej sprawie jest „obiektem nieuzasadnionych ataków ze strony oskarżonego”. G.N. dopatruje się też powiązań między sędziami Sądu Rejonowego

i Sądu Okręgowego w J. oraz prokuratorami Prokuratury Rejonowej w J. i Prokuratury Okręgowej w J., a sędziom Sądu Rejonowego w J. zarzuca dopuszczanie się m.in. bezprawia, terroru państwowego oraz szeregu przestępstw. W ocenie oskarżonego Sąd Rejonowy w J. nie ma legitymacji procesowej do orzekania w jego sprawach, gdyż jest antonimem sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w J. nie zasługiwał na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że przepis art. 37 k.p.k., wprowadzający odstępstwo od konstytucyjnej zasady prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy (art. 45 ust. 1), musi być wykładany restryktywnie. Oznacza to, że tylko okoliczności, które rzeczywiście mogą wywoływać w odbiorze społecznym, w tym także stron postępowania, wątpliwości co do bezstronnego rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy bądź wykluczać zakończenie postępowania przed tym organem w rozsądnym terminie, mogą stać się podstawą przekazania sprawy innemu sądowi w tym trybie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., III KO 65/13, LEX nr 1362622).

W realiach tej sprawy, w której przecież pierwotnie został wydany wyrok nakazowy (utracił on moc z uwagi na jego zaskarżenie sprzeciwem), konieczne jest również zaakcentowanie, że autorytet sądu buduje się przede wszystkim przez sprawne przeprowadzenie każdego postępowania i podjęcie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny wszystkich okoliczności, merytorycznie zasadnej decyzji. Budowaniu tego autorytetu nie służą natomiast sytuacje, w których postawa sądu sprawia wrażenie, iż organ ten ulega presji stron procesowych i opinii publicznej oraz popada w wątplenie co do własnych kompetencji w zakresie prowadzenia rzetelnego procesu. Jak trafnie podkreśla się w orzecznictwie, tylko racjonalna nieustępliwość w tym względzie sprzyja kształtowaniu się pozytywnego wizerunku organów „trzeciej władzy”, minimalizując tym samym wątpliwości co do obiektywizmu i niezawisłości w rozpoznawaniu przyszłych spraw (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2020 r., II KO 59/20 i z dnia 28 października 2011 r., III KO 72/11). Z tego też powodu w judykaturze zasadnie podkreśla się, że samo subiektywne, nawet głębokie, przekonanie strony o braku bezstronności sądu nie stanowi jeszcze wystarczającej podstawy do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2020 r., III KO 104/20, LEX nr 3093442). Ponadto również fakt, że pokrzywdzoną w sprawie jest prokurator Prokuratury Rejonowej w J., nie jest wystarczającą podstawą do przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k. Ewentualne obawy co do bezstronności, co wynika także z uzasadnienia zaskarżonego postanowienia,

nie odnoszą się do wszystkich sędziów i powinny być eliminowane poprzez zastosowanie instytucji wyłączenia sędziego.

W świetle powyższego, wyeksponowana we wniosku argumentacja nie może być uznana za przekonującą.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as